

La Meriba noastră modernă

Sâmbătă, 9 aprilie 2011

Gili Cârstea

Poporul acesta știe un lucru și nu are dubii: Lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ nu se poate încheia fără revărsarea specială a Duhului Sfânt, numită Ploaia Târzie. Versetele biblice sunt clare, conceptul este solid și necontestat de nimeni, așa că este doar natural să te rogi pentru acest dar prețios.

Și poporul nostru se roagă. De ani de zile. Fără întrerupere. Cu zel, credință și speranță. De un secol cântăm *Ploaia târzie promisă* și ne rugăm pentru ea. Generații întregi s-au născut sub umbra acestei tânguitoare rugăminți colective. Dar nu se întâmplă nimic. Absolut nimic. Ploaia nu vine, lucrarea nu se încheie, mișcarea s-a transformat în biserică, iar biserica anchilozează tot mai vizibil, spre disperarea celor mai mulți.

Această situație produce trei reacții asupra poporului:

Unii cred că toată povestea a fost o simplă toană spirituală, că Dumnezeu este complet dezinteresat de ce se întâmplă aici, că ne lasă pe noi să ne rezolvăm problemele planetare, și că n-ar fi exclus ca El să nici nu existe. De aici mulțimea de agnostici și atei care înfloresc ca ciupercile în biserica rămășiței.

Alții cred că Ploaia Târzie este o așteptare legitimă, pe care o va da Dumnezeu la vremea ei, când și cum dorește El, fără prea mare legătură cu noi. Când vom fi gata. De aceea trebuie să fim gata. Până acum nu am fost gata. Aceștia sunt mai pasionați de lista păcatelor pe care trebuie să le biruiască, motivați de declarația că Duhul nu poate umple un pahar murdar. Și astfel lucrează cu zel la curățirea paharului, prin toate tehnicile posibile, sub îndrumarea unor absolvenți ai facultăților de psihologie care încep să aibă tot mai mare prețuire în acest popor.

Și alții cred că Dumnezeu trebuie să fie tare de urechi, sau cel puțin extrem de căpos, pretențios, insensibil. Așa că soluția lor este multă, foarte multă rugăciune. Și credință. Foarte multă credință. Doar această combinație, cred ei, are șansa să dea rezultatele scontate. Ei vor neapărat Puterea, puterea Duhului, aceea făcătoare de minuni: să vindece pe bolnavi, să scoată demoni, să hrănească mulțimile, să uimească lumea. Și o vor acum, azi, nu undeva în viitor. Dar nu, nu egoist, pentru onoarea lor, ci pentru slava lui Dumnezeu. Așa cum spunea recent un prieten: „Lumea are nevoie să vadă fapte, nu teorii goale...” Argumentul lor este Cincizecimea. Nu au cerut ucenicii stăruitor revărsarea Duhului, adunați laolaltă în camera de sus? Și nu au crezut ei cu

tărie că binecuvântarea va veni fără greș? Aceasta trebuie să fie, deci, formula pentru succes: credință plus rugăciune multă.

Noi credem că toate aceste trei reacții sunt produse, și grav afectate, de o simplă și nebanuită eroare: Nu s-a observat că Hristos a părăsit **tronul** din Sfânta, iar Baal s-a furișat pe el, dându-se drept Dumnezeu: „Se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (2 Tes 2:4; Eze 28:1-2).

De ce nu suspectează nimeni această „ispravă” a diavolului? Nu îl credem capabil de o asemenea performanță, nu? L-am scos din scenă pe ușa din dos, convinși că personajul nu mai are niciun rol de jucat în marea controversă. Ne facem că nu pricepem ce vrea Scriptura să spună despre înșelătoria veacurilor, când *balaurul* va da puterea lui împăraților pământului, și va alcătui o nesfântă alianță cu *fiara* și *profetul mincinos* (Apoc 16:13-14). Care este produsul final al acestei alianțe? Satana Îl va personifica pe Hristos, aceasta fiind faza finală și vizibilă, evident.

Pentru moment desfășoară faza invizibilă, adunând gloatele la picioarele lui și suflând asupra lor influența lui demonică, plină de „multă lumină și putere.” Ei îl numesc „Isus,” și strigă la el cu ardoare: „Tată, dă-ne duhul tău!”

Și de ce face diavolul tot acest circ al substituirii? Simplu! Ca să-i „țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu” (*Day Star*, 14 martie 1846). Adică, să-i aducă la el pe cei care mai persistă la ușa dinlăuntru a sanctuarului, iar pe cei aflați deja la picioarele lui să-i împiedice să plece. Și cum reușește? O falsă redeșteptare, un simplu joc emoțional cu sufletele oamenilor, o slujbă sentimentală, la deschidere cu *sola fide* și la închidere cu *sola gratia*. Cei mai mulți vor fi prinși în capcană, deoarece nu au acordat atenția cuvenită informațiilor elementare ascunse în doctrina noastră despre sanctuar.

Ceremonialul sanctuarului avea două faze: serviciul *zilnic* și serviciul *anual*; lucrarea din *Sfânta* și cea din *Sfânta Sfintelor*. Serviciul zilnic aducea *iertare*, iar cel anual *curățire*. Încurcă aceste două faze și aterizezi imediat în spiritualitatea tronului din Sfânta ocupat de Satana.

Aici intervine tragedia prezentă: Biserica este în Sfânta, în serviciul părăsit de Hristos, dar dorește și cere plinătatea Duhului, pe care doar Sfânta Sfintelor o poate oferi. Adică, se află în serviciul *zilnic*, contând total pe îndreptățire, dar cere insistent plinătatea Duhului, care nu poate fi dată decât în serviciul *anual*, ziua ispășirii. Când o facem fără să știm ce facem, poate fi bine, adică tot ce se poate întâmpla este să nu primim nimic (ceea ce deja se întâmplă de peste un secol). Dar când o facem știind bine ce facem, tot ce putem primi este plinătatea diavolului, o falsă redeșteptare, spiritualitatea demonilor.

Deocamdată, poporul nostru se află în fața tronului din Sfânta, la teologia îndreptățirii, fără să se întrebe unde este și ce face Hristos de peste un secol. Acum vrea plinătatea Duhului, fără să fie dispus să treacă „dincolo de perdea,” acolo unde este așteptat. Nu pare să înțeleagă deosebirea marcantă dintre serviciul *zilnic* (daily) și cel *anual* (yearly), și nici că serviciul zilnic a fost preluat de Satana, cu scopul de a împiedica pe poporul ales să facă pasul decisiv către Nunta Mielului, către Ziua Ispășirii finale, a cărei binecuvântare este Ploaia Târzie.

Prima eroare pe care o fac avocații solicitării Ploii *acum, aici, imediat*, este că mistifică declarația inspirată că „marea strigare a și început în descoperirea

neprihănirii lui Hristos,” în 1888. Ei cred că atunci a început Ploaia, dar că între timp și-a mai rărit stropii, și că tot ce se așteaptă de la noi ar fi să solicităm insistent venirea Duhului în măsură bogată. Nimic altceva.

Da, este adevărat că aceasta a fost intenția lui Dumnezeu în 1888. Solia neprihănirii trimisă prin frații Waggoner și Jones era o chemare la Nuntă, la părtășia cu natura divină, ceea ce aducea imediat plinătatea Duhului Sfânt. Dar solia a fost respinsă și batjocorită, Duhul Sfânt insultat, iar Hristos răstignit în persoana solilor Săi. Dumnezeu nici măcar nu a fost lăsat să vorbească atunci; de aceea avem astăzi doar „începutul” soliei îngerului a cărui slavă va umple cândva tot pământul. Acesta este raportul inspirat al acelei tragice epoci.

Binecuvântarea a fost astfel stopată. Dacă a fost stopată, ea nu poate fi reluată până nu se rezolvă atitudinea care a produs stoparea ei. Adică până nu înțelegem că am „străpuns” pe Întâiul nostru născut (Zah 12:10), și că este cazul să plângem „amarnic” acest gest criminal care ne ține în lumea fărădelegii de peste un secol. Gestul a fost unul de înaltă trădare, iar evaluarea cerească este teribilă: „Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore” (The EGW 1888 Materials, 1229).

A doua eroare este mistificarea evenimentelor legate de Ploaia Timpurie. Se crede că Ploaia aceea a venit datorită rugăciunilor fierbinți și neîntrerupte ale ucenicilor adunați în camera de sus. Și că, prin implicație, dacă ei nu s-ar fi rugat insistent, Ploaia nu ar fi venit.

Raportul Scripturii nu susține o astfel de poziție. Cartea Faptelor Apostolilor menționează ultimele cuvinte ale Mântuitorului, care sună astfel: „Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului” (Fapte 1:8). Nu le-a spus nimic despre rugăciune colectivă și stăruitoare. Nu le-a spus că Ploaia va veni doar dacă ei o vor cere insistent.

Îngerii care le-au vorbit imediat după înălțare nu au spus nimic despre rugăciune stăruitoare. De ce oare? Deoarece o simplă cerere, serioasă, în cunoștință de cauză, când condițiile sunt împlinite, produce imediat răspunsul cerului. Pe Moise l-a costat mult de tot ideea că trebuie să lovești stânca de două ori ca să dea apă. El doar trebuia să vorbească acelei stânci, nu să o ciomăgească la infinit.

Apoi ucenicii s-au întors la Ierusalim, și evident șocați de tensiunile acelei zile, s-au adunat în camera de sus pentru rugăciune. Ce altceva ar fi putut face? Dar nicăieri nu veți găsi măcar o aluzie că ei s-au rugat acolo pentru revărsarea Ploii Târzii, despre care le vorbise în acea zi Învățătorul. Era o făgăduință, un cadou, și el nu depindea de focul cu care ei și-l doresc sau îl solicită. Cadoul depindea doar de rămânerea lor în Ierusalim, împreună; revărsarea Duhului nu se făcea individual, pentru fiecare la ogorul, atelierul sau mreaja lui.

Au rămas în Ierusalim, și Fapte spune că singura lor activitate notabilă, până la Cincizecime, a fost alegerea lui Matia în locul lui Iuda. Nicio referire la lanțul rugăciunii pe care și-l imaginează unii. Cerul nu trebuie tras de mânecă pentru a oferi ceea ce El de mult așteaptă cu mare înfocare să producă în urmașii lui Hristos, adică unirea dintre divin și uman. Este invers: Cerul se roagă de noi insistent, permanent, arzător, să acceptăm revărsarea fără precedent a Duhului în Ploaia Târzie.

Dacă este așa, singura explicație pentru întârziere este că noi cerem ploaia de la Baal, iar pe Hristos L-am răstignit în 1888 în persoana solilor Săi.

Ezechiel descrie cel mai detaliat situația poporului lui Dumnezeu din ultima generație. Prin gura profetului, Dumnezeu spune că Numele Lui a fost pângărit printre neamuri de propriul Său popor (Eze 36:20). Adică viața și predicarea noastră a batjocorit Numele lui Dumnezeu, în loc să-L onoreze, așa cum pretindem noi. Și cum spune Dumnezeu că va fi remediată această situație deplorabilă? Așteaptă El de la noi să luăm inițiativa? Să organizăm sesiuni mondiale de rugăciune? Să strigăm mai tare? Să țopăim în jurul altarelor noastre până noaptea târziu?

Nicidecum. Când vom înțelege misiunea noastră descrisă astfel: „Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi *sfințit în voi sub ochii lor*” (Eze 36:), atunci imediat Dumnezeu va lua inițiativa de a realiza această sfințire în noi, astfel:

„Vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările, și vă voi aduce iarăși în țara voastră” (36:24);

„Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idoli voștri” (36:25);

„Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne” (36:26);

„Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele” (36:27);

„Veți locui în țara pe care am dat-o părinților voștri; voi veți fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeul vostru” (36:28);

„Vă voi izbăvi de toate necurățiile voastre. Voi chema grâul, și-l voi înmulți; nu voi mai trimite foametea peste voi” (36:28);

„Voi înmulți rodul pomilor și venitul câmpului, ca să nu mai purtați ocara foametei printre neamuri” (36:30).

Ce va produce această suită de operațiuni creatoare asupra poporului Său?

„Atunci vă veți aduce aminte de purtarea voastră cea rea, și de faptele voastre, cari nu erau bune; vă va fi scârbă de voi înșivă, din pricina nelegiuirilor și urâciunilor voastre.

„Și toate aceste lucruri nu le fac din pricina voastră, zice Domnul Dumnezeul, să știți! Rușinați-vă și roșiți de purtarea voastră, casa lui Israel!” (36:31-32).

În toată această țesătură fabricată în războiul ceresc, nu veți găsi niciun fir de origine omenească. Tot ce se cere de la noi este să acceptăm ceea ce ni se propune aici, cu înțelegerea profundă că aceasta este calea consacrată către desăvârșirea creștină.

Spune undeva Ezechiel că Dumnezeu nu va începe operațiunea descrisă mai sus decât ca răspuns la milioane de rugăciuni tunătoare? Nicidecum. Din contră, toate aceste sugestii, planuri și proiecte globale nu fac decât să batjocorească Numele lui Dumnezeu, și acestor actori spiritualiști noi nu le putem spune decât ceea ce a spus

Domnul lui Moise și Aron, atunci când au lovit stâncă de două ori: „Nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau” (Numeri 20:12).

La Meriba noastră modernă, cearta pentru Ploaie este lungă și păguboasă, iar profeții noștri tot mai speră să o aducă lovind timpanele divinității cu încă un cincinal de rugăciuni arzătoare.